

det forpgeede Arbeide ogsaa i Almindelighed er forbundet med større Indlagter for Statskassen. Naar vi se hen til Forholdene ved Livsforfikkingsanstalten, finde vi, at adskillige Embedsmænd derved have Forpgeelse i deres Gage, naar Forretningen udvides, men det er ikke Tilfældet her. Man maa lægge Mærke til, at de Gager, som her ere opførte, i Birkeligheden ikke ere saa store som tilsvarende Statsembedsmænds Gager, idet de vedkommende Personer her ikke ere pensionsberettigede, og det er altsaa meget sandsynligt, at den Gage, som denne Mand har, nemlig 1,400 Rd. — hvor høit dette maa siges at være, kan jeg ikke udtale mig om, da jeg ikke kender Mandens Alder — ikke er mere end 1,200 Rd. pensionsberettiget Lønning. Naar nu denne Mand ved en Forandring i Telegrafvesenet har mistet et Tilskud af 250 Rd., som har tidligere har haft, og derhos har faaet et betydelig forpgeet Arbeide, forekommer det mig at være i højeste Grad billigt, at han faar et Tilleg. Da han imidlertid ikke kan blive hjulpen ved en særlig Lov, i det Mindste ikke for Lønningerne til hele Telegrafvesenet omordnes paany, vil jeg tillade mig at slutte mig til den ærede Ordfører og anbefale en vis Mildhed overfor denne Mand, som man ellers ikke kan komme til Hjælp paa anden Maade. Naar Staten paa en Maade er Industriidrivende og tjener godt ved Forretningen (Ordføreren: Det gjør den ikke!) skal den ikke være for streng i den Henseende. Jeg veed meget vel, at det Arbeide, som denne Mand har, ikke er det, der ligesom bringer Indtagter, men hans Arbeide forpgees betydeligt derved, at Forretningen i det Hele taget er steget, og min Bemærkning er altsaa alligevel ganske rigtig. S alt Fald vil det ses, at dette er et ganske særegent Tilfælde, der ikke i nogen Henseende kan drage nogen særlig Konsekvens efter sig, og derfor kunne vi vistnok godt følge den ærede Ordfører.

Ordføreren: Der er et Punkt, som jeg var pligtig at omtale, men som jeg glemte før, nemlig Postforbindelsen mellem Tjen, Grø, Langeland og Laasinge. Udvalget har selv Skyld i, at man ikke desangaaende har kunnet gjøre en bestemt Hensigt med et bestemt Forhold til den høitærede Minister, idet man ikke har søgt Oplysning om dette Forhold saa tidligt, at man har kunnet faae Svar fra den høitærede Minister saa betids, at man paany kunde overveie Sagen. Jeg skal derfor kun paa Udvalgets Begne rette den Anmodning til den høitærede Finantsminister, at han vil stæenke denne Sag sin Opmærksomhed og søge at forbedre denne Postforbindelse saaledes, at den kan blive mere tidssvarende, end den nu er. Der er endnu en Bemærkning, som jeg skal tillade mig at gjøre. Udvalget maatte paa Grund af Mangel paa Oplysninger udsætte at udtale sig

om Forholdet med Hensyn til Østersfiskeriet til denne Behandling. Der foreligger nu i Bilag B. en udsørlig Fremstilling af hele dette Forhold, som jeg ikke nærmere skal gaa ind paa, men blot henvise ærede Medlemmer til, Staten har en betydelig Indtægt af dette Fiskeri, og jeg tror derfor, at enhver især af de ærede Medlemmer vil læse disse Afstykker med megen Interesse. Det synes deraf at fremgaa, at den Del af den offentlige Mening, der har havt Noget imod den Maade, hvorpaa de nuværende Forpagtere drive Fiskeriet, har havt nogen Vret i sin Dom. Dette Fiskeri er imidlertid et saa vigtigt Spørgsmaal, at det uden i mindste Maade at være krænkelse eller at faae skadet dets Værdi, kan gaa over til nye Forpagtere eller til Regjeringen efter de 5 Mars Forløb for hvilke, den nuværende Forpagtning gjælder. Man maa derfor være den offentlige Mening, safnemlig for, at den ved Siden af Regjeringens Kontrol tager Del i at undersøge, hvorvidt det hele Foretagende spores paa den rette Maade. Med Hensyn til Østersfiskeriet paa Gladstrands Banker er der en Bemærkning, som nødvendigvis maa paatrænge sig Enhver, der læser de Oplysninger, som vedkomme dette Spørgsmaal, og det er den, at det synes, som om man ved at udelade § 12 — uagtet det er kaldt et Forbehold fra Regjeringens Side — har ligesom taget Braadden af den Forpligtelse, som Forpagterne efter den gamle Kontrakt havde til at forbedre disse Østersbanke. I den nu bestaaende Del af Kontrakten er der imidlertid en bestemt Forpligtelse tilbage, som ikke bliver opfyldt derved, at man fritager Fiskerne for at forpge på disse Banker. Jeg nævner dette for selve Fiskeriets Skyld, thi dersom f. Ex. Bestemmelsen om at skaffe Spisjerner og slige Dyr af Veien blev opfyldt for nogle Bankers Vedkommende, saa er det muligt, at man derved kunde skaffe en Del af de Hindringer bort, som nu ere tilstede for, at nogle af disse Banker kunde faae nogen Betydning. Det er altsaa for selve Regalets Skyld, at det kunde være ønskeligt, at man ser nøie til, hvilke Forpligtelser Forpagterne have, og at de ikke opfyldte disse Forpligtelser ved at undlade at forpge at fiske, men ogsaa af Hensyn til de Personer, som under tidligere Forhold have anskaffet sig Redskaber for at fange Fisk, vil det være hensigtsmæssigt at tage dette Spørgsmaal under Overveie. Jeg skal ikke i nogen som helst Retning udtale mig misbilligende om dette Forhold, men jeg har kun ved disse Bemærkninger navnlig villet henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, hvad der findes anført i det Bilag, som jeg har nævnet, idet jeg skal tilføie, at der er et Par andre Bilag og navnlig en udsørlig Besvarelse fra Forpagterne til Ministeriet, som have været forelagte Udvalget, men som Udvalget ikke syntes vare stikede til at fremsættes offentlig; man har i alt Fald ikke fundet det for nødvent at gjøre det.